

NANA KWAME
ADJEI-BRENYAH

FRIDAY BLACK

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Empúries

narrativa

Nana Kwame
Adjei-Brenyah
Friday Black

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Editorial Empúries
Barcelona

Títol original: *Friday Black*
© Nana Kwame Adjei-Bryah, 2018
Aquesta edició es publica d'acord amb Defiore and Company Literary
management Inc.

Primera edició: juny del 2021

© de la traducció: Ferran Ràfols Gesa, 2021

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 7.609-2021

ISBN: 978-84-17879-90-7

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

Els cinc de Finkelstein	13
Coses que deia la mare	45
L'Era	47
Lark Street	75
L'hospital on	93
Zimmerlàndia	115
Friday Black	137
El lleó i l'aranya	151
L'escopidora de llum	167
Com es ven una jaqueta (explicat pel Rei del Gel)	191
Comerç minorista	203
Més enllà de la Fogonada	211
<i>Agraïments i amor</i>	<i>245</i>

ELS CINC DE FINKELSTEIN

La Fela, la noia sense cap, va acostar-se a l'Emmanuel. Tenia el coll esqueixat de brutalitat vermella. Callava, però l'Emmanuel es va adonar que esperava que ell fes alguna cosa, el que fos.

Llavors va sonar el telèfon i es va despertar.

Va respirar fondo i es va posar la negritud de la veu a 1,5 d'una escala de 10.

—Ei, hola, com va tot? Sí, sí, fa poc vaig preguntar per l'estat de la meva candidatura. Bé, d'acord, entesos. M'alegro de sentir-ho. Hi seré. Que tingui un dia espectacular.

L'Emmanuel va rodolar, va sortir del llit i va rentar-se les dents. La casa estava en silenci. Els pares ja havien anat a la feina.

Aquell matí, com cada matí, la primera decisió que va prendre tenia a veure amb la seva negritud. Tenia la pell d'un marró profund, constant. En públic, davant dels altres, no podia sintonitzar ni de bon tros una negritud de l'1,5. Si es posava corbata, es calçava unes brogues i somreia sense parar, si feia servir la veu d'interior i deixava les mans ben tranquil·les, lligades als costats, aconseguia baixar fins a un 4,0.

L'Emmanuel estava content d'haver aconseguit l'entrevista, i alhora se sentia culpable de ser capaç d'alegrar-se de res. La majoria dels seus coneguts encara estaven molt afectats pel veredict del cas Finkelstein: després de vint-i-vuit minuts de deliberació, un jurat havia declarat en George Wilson Dunn innocent de qualsevol delict. L'acusaven de tallar amb una serra elèctrica el cap de cinc menors negres davant de la biblioteca de Finkelstein, a Valley Ridge, Carolina del Sud. El jurat havia arribat a aquest dictamen bàsicament perquè els nens feien el dropo fora de la biblioteca i no eren a dins llegint, com s'hauria d'esperar de qualsevol membre productiu de la societat, i en conseqüència era del tot raonable que en Dunn s'hagués sentit amenaçat per aquells cinc menors negres i no havia fet res il·legal quan, per protegir-se ell, els DVD que havia tret de la biblioteca i els seus fills, havia anat al maleter del Ford F-150 per treure'n una serra elèctrica Hawtech PRO de divuit polzades i 48 cc.

El cas havia seduït orelles i cors a tot el país, i encara ara com aquell qui diu no es parlava de res més. Finkelstein havia fet tot el cicle de les notícies. En un extrem de l'espectre televisiu els presentadors que ploraven a llàgrima viva pels nens, convertits en sants; en l'altre, personalitats com en Brent Kogan, el presentador sempre esquerp i tendencios del programa *N'hi ha per tant?*, que en una taula rodona per internet havia dit: «Que sí, que sí, eren nens, però també negres, collons». La majoria de canals se situaven en algun punt intermedi.

El dia del veredict, la família de l'Emmanuel i tot d'amics de races i entorns diferents s'havien aplegat per

veure'l per la tele, en una cadena que havia simpatitzat amb els nens, coneguts popularment com «els cinc de Finkelstein». Hi havia pizzes i beguda. Quan es va anunciar el veredict, l'Emmanuel va sentir un clic i una mena d'opressió al pit. Li cremava per dins. La seva mare, coneguda per ser una de les dones més alegres i felices del barri, va llançar el got de coca-cola des de l'altra banda de la sala. Quan el plàstic va tocar terra i el refresc es va escampar pertot, la gent se la va quedar mirant. Veure la senyora Gyan d'aquella manera volia dir que sí, que era cert; havien perdut. El pare de l'Emmanuel es va separar del grup eixugant-se els ulls i l'Emmanuel va sentir que l'opressió del pit es convertia en un no-res fred. Al cotxe, tornant cap a casa, el pare anava renegant. La mare clavava cops de puny a la botzina del volant. L'Emmanuel inspirava i veia com les mans apareixien, desapareixien, apareixien i desapareixien a mesura que anaven passant fanals. Va deixar que el no-res que sentia l'amarrés en una successió d'onades fredes.

Però ara que li havien trucat per fer una entrevista a Stich's, una botiga que s'autodescrivia com «innovadora i amb sensibilitat clàssica», especialitzada en jerseis *vintage*, l'Emmanuel tenia alguna cosa a pensar més enllà dels cossos escapçats dels cinc nens, cada cop més xops de la sang espessa que en sortia a dolls intermitents. Va preferir pensar què es posaria.

En un gest de solidaritat difusa, l'Emmanuel es va posar els pantalons de camuflatge balders que havia dut una vegada per fer una excursió. Després es va calçar les Space Jam amb la part alta de cuir i els cordons encara nets i tibants en el llaç que formaven sobre la llengüeta

negra. Després va rescatar un jersei de xandall negre amb caputxa arraconat feia molt de temps i s'hi va capbussar. Com a últim acte de solidaritat, l'Emmanuel es va posar una gorra de beisbol grisa semblant a les que duien dos dels cinc de Finkelstein el dia dels assassinats, una dada que la defensa d'en George Wilson Dunn havia recalcat durant el judici.

L'Emmanuel va sortir al món de fora amb la negritud en un 7,6 ben ferm. Se sentia com si fos l'Evel Knievel, el motorista acròbata, dalt d'una rampa. Passaria pel centre comercial per buscar alguna cosa que el rebaixés almenys fins a un 4,2. Es va estirar una mica la visera de la gorra perquè li tapés els ulls. Va fer la pujada cap a Canfield Road, on pensava agafar l'autobús. Sentia cruixir la grava sota les vambes. Feia molt que no es passejava pel món amb una negritud que s'acostés ni de lluny a un 7,0. «No vull que et passi res. Has de saber com moure't», li va dir el seu pare quan encara era molt petit. L'Emmanuel va aprendre els fonaments de la negritud abans de saber fer divisions de més d'una xifra: somriure quan estava enfadat, xiuxiuejar quan volia cridar. A secundària, després que l'acusessin de robar un panda de peluix a la botiga del zoo durant una sortida, l'Emmanuel va cremar els seus últims texans balders al caminet d'entrada. S'havia quedat amb els ulls fits, sense parpellejar, mentre davant seu la roba es cargolava i es convertia en cendra. Quan el pare va sortir de casa, va pensar que li tocava una bona xerradeta. Però el pare es va quedar en silenci al seu costat. «És important aprendre-ho, això», li va dir. Es van quedar mirant plegats el foc fins que va consumir-se.

A la parada d'autobús hi havia molta gent. L'Emmanuel va sentir que les mirades convergien en ell i els bolsos s'apartaven. Va pensar en en George Wilson Dunn. Es va imaginar aquell home de mitjana edat dret davant seu, somrient, amb la serra elèctrica rugint-li a les mans. Va decidir arriscar-se: es va girar la gorra del revés, amb l'ombra de la visera tapant-li el coll. Va sentir que la negritud se li disparava i glatia en un 8,0. Es va fer un silenci. Tothom provava de semblar supercordial i alhora distant, com si ell fos un tigre o un elefant que miresin sota una gran tenda. Se li va obrir un camí entre la massa.

De seguida va ser a prop del banc. Una dona de llargs cabells castanys i un paio que duia les ulleres de sol posades sobre l'ala del barret van recordar alhora que havien d'anar a una altra banda, immediatament. Una dona gran es va quedar asseguda on era i l'Emmanuel va aprofitar el seient que li havia quedat lliure al costat. La dona se'l va mirar mentre s'asseia. Li va fer un petit somriure. Aquell desinterès li va inflar el cor. Va girar la visera endavant i va sentir que la negritud li baixava a un encara molt respectable 7,6. Un minut després, la dona de cabells castanys va tornar i se li va asseure al costat. Somreia com si algú li hagués dit que si deixava de fer aquell somriure frenètic d'ulls esbatanats l'Emmanuel li fotria un tret al cap.

—El fet és que en George Wilson Dunn és americà. Els americans tenim dret a protegir-nos —diu l'advocat de la defensa amb una veu melodiosa, seductora—. Tenen fills, vostès? Algú que s'estimin? La fiscalia els ha llançat

al cap paraules que fan por, paraules com ara «lleï», «assassinat» i «sociòpata». —Els dits índex i cor de l'advocat de la defensa esgarrapen repetidament l'aire per indicar les cometes.— He vingut a dir-los que aquest cas no hi té res a veure. Té a veure amb el dret d'un americà qualsevol d'estimar i protegir la vida pròpia i també les vides de la seva filleta preciosa i el seu fillet tan ben plantat. I és per això que els pregunto: què s'estimen més, vostès, la teòrica «lleï» o els seus fills?

—Protesto? —diu la fiscal.

—Protesta denegada —respon la jutgessa mentre s'eixuga la punta humida dels ulls—. Sisplau, advocat, continuï.

—Gràcies, senyoria. No sé vostès, però jo estimo més els meus fills que no pas la «lleï». I estimo més els Estats Units d'Amèrica que no pas els meus fills. I d'això tracta aquest cas: de l'amor amb majúscules. I d'Amèrica. És això el que defenso, avui. El meu client, el senyor George Dunn, creia que estava en perill. I, saben, si creus en alguna cosa, la que sigui, el més important és això. Que hi creus. Als Estats Units tenim la llibertat de creure. Els Estats Units, el nostre país bell i sobirà. No ho destrueixin, això, avui.

L'autobús s'acostava. L'Emmanuel es va fixar en una silueta que corria cap a la parada. Era en Boogie, un dels seus millors amics de primària. A quart, a la classe de la senyora Fold, l'Emmanuel donava ullades al full d'en Boogie quan hi havia examen d'història i posava el seu en un angle favorable perquè en Boogie veiés les respostes si la prova era de mates. En tots els anys que feia que

el coneixia, l'Emmanuel no l'havia vist mai amb res que no fossin samarretes massa grosses i jerseis de xandall balders. Quan van arribar a l'institut, l'Emmanuel ja havia après a controlar la negritud, però en Boogie no. Discretament, l'Emmanuel se'n va distanciar i en Boogie es va fer famós per barallar-se tant amb alumnes com amb professors. A hores d'ara gairebé l'havia oblidat, però si mai hi pensava era amb llàstima, per ell i per la seva personalitat estàtica. En Boogie era sempre ell mateix. Avui, però, corria amb uns pantalons negres de vestir, unes sabates negres lluent, una camisa blanca cordada fins dalt i una corbata fina de color vermell. La indumentària, sumada a la seva pell de color cafè amb llet, li escanyaven la negritud fins a un 2,9.

—Manny! —va cridar en Boogie mentre l'autobús s'aturava.

—Què passa, germà —va respondre l'Emmanuel. En altres temps, quan estava amb en Boogie l'Emmanuel s'apujava la negritud. Avui no li calia. La gent els esquivava per anar pujant a l'autobús. L'Emmanuel i en Boogie van fer picar el palmell d'una mà i se'ls van agafar fins que els dos pits van tocar-se deixant les mans al mig. En el moment d'enretirar-se, els dits els van picar al palmell.

L'Emmanuel va dir:

—Què fots, tio, últimament? Alguna novetat?

—La tira, tio. He despertat.

L'Emmanuel va pujar a l'autobús, va pagar els 2,50 i va trobar un seient cap al fons. En Boogie es va assegurar al seient buit del costat.

—Ah sí?

—Sí, tio. He estat treballant, últimament. Miro d'ajuntar un munt de gent. Hem d'unir-nos.

—Oi tant —va respondre l'Emmanuel sense escoltar-se'l gaire.

—De debò, tio. Hem d'anar tots junts. Ara sí. Ja ho has vist. Se'ls en fot íntegrament el que ens passi. Ho han deixat molt clar. —L'Emmanuel va fer que sí amb el cap.— Ens hem d'unir. Despertar-nos, hòstia. He estat dient els Noms. Estic muntant tot un equip. T'hi apuntes o què?

L'Emmanuel va fer una ullada al voltant per comprovar que no els havia sentit ningú. No ho semblava, però la proximitat d'en Boogie l'incomodava igualment.

—No ho dius de debò, oi, que t'has ficat en això dels noms? —L'Emmanuel va mirar com el somriure d'en Boogie es fonia. Va procurar que a la seva cara no hi passés res.

—Sí, esclar. —En Boogie es va descordar el puny esquerre de la camisa i es va arromangar. Tenia tres marques a l'exterior de l'avantbraç. En totes s'hi veia un 5 ben nítid cremat a la pell. Quan va estar segur que l'Emmanuel l'havia vist, en Boogie va tornar a estirar la màniga, però sense cordar-se el puny. Va continuar en veu baixa.— Saps què em va dir el meu oncle l'altre dia?

L'Emmanuel va esperar.

—Em va dir que si vas amb autobús i al costat hi tens un paio cansat que se t'adorm a sobre, com si la teva espatlla fos un coixí, tothom et dirà que el despertis. Et diran que l'has de despertar i enviar-lo a descansar a una altra banda, perquè tu no ets un cony de malàs.

L'Emmanuel va fer un sorollet per dir-li que el seguia.

—Però si el paio dorm tot sol, sense molestar-te, se suposa que és diferent. Llavors, si algú se li acosta i se'n vol aprofitar perquè dorm i està molt cansat, tothom t'explicarà que has de pensar: «No és problema meu, no n'haig de fer res», mentre li buiden les butxaques o alguna cosa pitjor.

»El paio que dorm al bus és el teu germà. Això diu el meu oncle. L'has de protegir. Sí, potser l'hauràs de despertar, però mentre dormi és responsabilitat teva. Encara que no l'hagis vist mai de la vida, un germà sempre és cosa teva. Captes?

L'Emmanuel va fer un altre sorollet confirmador.

Dos dies després de la decisió judicial havia arribat la primera notícia. Un grup armat amb maons i canonades metàl·liques rovellades havia obert el cap a una parella blanca que passava dels seixanta anys. Els testimonis deien que els assassins anaven d'allò més elegants: corbates de llaç, barrets d'estiu, botons de puny i talons alts. Durant el doble assassinat el grup/banda havia cridat: «Mboya! Mboya! Tyler Kenneth Mboya!», que era el nom del noi més gran dels que havien mort a Finkelshtein. L'endemà es va saber una altra història semblant. Havien matat tres col·legiales blanques amb punxons de picar gel. Un home i una dona negres els havien foradat el cap com si hi busquessin diamants. Durant l'assassinat no van parar de cantussejar: «Akua Harris, Akua Harris, Akua Harris», deien els informes. També aquesta vegada es descrivia els criminals dient que «anaven

molt a la moda, donades les circumstàncies». Tant en un cas com en l'altre, la policia els havia atrapat immediatament després del fet. La parella que va matar les noies s'havia gravat el número 5 a la pell just abans de l'atac.

Després dels dos primers van venir altres casos de pallisses i assassinats. Cada vegada, els culpables cridaven el nom d'un dels cinc de Finkelstein. Els anomenadors es van convertir en els últims terroristes de les notícies. La majoria morien a mans de la policia abans que se'ls arribés a interrogar. Els que eren detinguts es limitaven a repetir el nom del nen que havien fet servir com a mantra en el seu acte violent. Cap semblava interessat a defensar-se.

L'anomenadora més famosa va ser amb diferència la Mary *Mistress* Redding. La història deia que l'havien detingut amb un únic guant de seda blanca tacat de sang a la mà esquerra, unes sabates amb un taló de deu centímetres que originalment havien sigut d'un blanc enlluernador i un vestit estiuenc d'un vermell tan intens i saturat que als agents els costava de creure que hagués estat mai d'un blanc perfecte. La Mary Redding es va estar hores responent cada pregunta amb un mateix nom. «Per què ho vas fer?». «J. D. Heroy». «Però si només era un nen! Com vas poder?». «J. D. Heroy». «Amb qui treballaves? Qui és el teu líder?». «J. D. Heroy». «Tens remordiments pel que has fet?». «J. D. Heroy». «Es pot saber què voleu?». «J. D. Heroy». L'havien atrapada amb un grup que havia matat un sol adolescent, però a l'esquena hi tenia una línia de deu cinc gravats que li baixava fins a la cuixa esquerra, un dels quals encara gotejava quan la

van atrapar. Segons els informes, al cap d'unes quantes hores d'interrogatori, se li havia escapat una única frase. «Si encara tingués paraules no seria aquí».

L'Emmanuel recordava la manera com els informatius havien tractat aquell fenomen sagnant:

—Notícia d'aquest vespre —va dir un presentador—: un altre nen innocent ha estat cruelment apallissat per una banda violenta, i sembla que una vegada més tots els seus membres són descendents de la diàspora africana. Vostè què en pensa, Holly?

—Bé, al carrer hi ha molta gent que diu, i cito literalment: «Ja us ho havia dit, que no se saben comportar! Us ho havíem dit». Més enllà d'això l'únic que puc dir és que aquesta violència és terrible. —La copresentadora feia que no amb el fàstic escrit a la cara.

Els noms dels cinc de Finkelstein s'havien convertit en malediccions. Quan no el veia ningú, a l'Emmanuel li agradava recitar-los: Tyler Mboya, Fela St. John, Akua Harris, Marcus Harris, J. D. Heroy.

—Això només és el començament —va dir en Boogie. Es va treure un petit cúter de la butxaca. L'Emmanuel va estar a punt de deixar anar un soroll, però el Boogie li va dir:— No pateixis, no el faré servir. No aquí. No he arribat fins al final... encara. —L'Emmanuel va mirar com s'arromangava per segon cop amb una precisió practicada i feia cinc gestos ràpids per tallar-se un petit 5 al braç esquerre. La pell se li va obrir en un fil vermell que després es va engreixar i va rodolar-li per la vora del braç.

En Boogie va allargar la mà per sobre de l'Emma-

nuel i va estirar el cordill groc. Es va sentir el senyal i el rètol de PARADA SOL·LICITADA es va encendre. L'autobús es va aturar a Market Plaza.

—Ja t'avisaré, Manny. Et necessitarem.

—Entesos. Tinc el mateix número —va dir l'Emmanuel mentre l'autobús s'aturava.

En Boogie va anar cap a la porta de darrere. Es va tombar, va fer un somriure a l'Emmanuel i després va cridar a ple pulmó: «J. D. Heroy!». El nom encara ressonava a les finestres quan en Boogie va agafar impuls i va estampar el puny a la mandíbula d'una dona blanca. La dona no va fer gens de soroll. Va quedar estesa al seient. En Boogie va tornar a agafar impuls i li va clavar un segon cop de puny a la cara. I un tercer. Va sonar com si un clau entrés en fusta tova.

—Auxili! —va cridar algú que seia prop de la dona.

—Ves a la merda, imbècil! —va bramar algú altre quan en Boogie va saltar per la porta de darrere del bus i va fugir a l'esprint. No el va seguir ningú. L'Emmanuel es va treure el telèfon de la butxaca i va trucar al 911. Mentre ho feia es va acostar al grup que s'havia format al voltant de la dona. El nas rebentat li sagnava. La sang li brollava en un reguerol constant i tenia bombolletes. L'Emmanuel va tornar a sentir aquell clic i l'opressió al pit. Va serrar les dents i va tancar els ulls. Es va imaginar el color blau cel.

—Hola. Soc en un autobús i hi ha una dona ferida. Sí, som a Myrtle, just al costat de Market Plaza. Sí, s'ha fet bastant mal. —Va sentir una por que creixia cap a ell. Havia estat al costat d'en Boogie amb un 7,6. L'autobús continuava aturat al voral, i un grupet de passatgers va

formar un mur entorn de la dona. Els altres li anaven llançant males mirades. L'Emmanuel es va imaginar els agents de policia irrompent per la porta de l'autobús i el reguitzell de dits que immediatament l'assenyalarien. Es va imaginar la bala, que no trigaria ni un segon a arribar-li al cervell. No havia robat res mai de la vida, ni tan sols li agradaven gaire els pandes. Va baixar de l'autobús, ignorant els murmuris i fent un gran esforç per no mirar la dona que tenia la cara trencada. Va travessar uns quants carrers fins a arribar a una altra parada.

El centre comercial estava com sempre. Hi havia pares que corrien d'una botiga a l'altra i nens maldant per seguir-los el pas. Tres guardes de seguretat van seguir l'Emmanuel tan bon punt va posar els peus al centre. Si alentia el pas o s'aturava, els guardes encetaven una conversa o feien veure que escoltaven una informació important als walkie-talkies. Quan anava al centre comercial, l'Emmanuel acostumava a posar-se uns texans blaus que no li anaven ni massa grans ni massa arrapats i una camisa formal. Feia un somriure d'orella a orella, caminava molt a poc a poc i mirava cada cosa un màxim de dotze segons. Als centres comercials, l'Emmanuel acostumava a mostrar una negritud d'un 5,0 poc problemàtic. Normalment només el seguia un guarda.

Va anar a una botiga que es deia Rodger's. Va triar una camisa d'un blau cel pàl·lid i la va donar a una caixera. La caixera li va agafar la targeta de crèdit i la va passar per la màquina. Després va plegar la camisa i la va ficar en una bossa de plàstic.

—Necessito el tiquet —va dir l'Emmanuel, i li va do-

nar les gràcies quan ella li va allargar el paperet blanc. El va deixar caure a la bossa, amb la camisa. Quan es va acostar a l'entrada/sortida de la botiga, va notar que li estiraven el canell. Es va girar i va veure un home alt amb el nom penjat al pit.

—Senyor, l'ha comprat, aquesta camisa? —La veu era tallant i condescendent, com si fos d'un professor cruel o del dolent d'un programa de televisió infantil. A l'acte, l'Emmanuel va sentir que el costum li deia que es mostrés exactament amable, que somrigués i no cri-dés sota cap circumstància. Es va desempallegar del costum alhora que es treia de sobre la mà de la de l'home.

—Sí, de fet sí —va dir l'Emmanuel en una veu prou alta perquè els compradors es giressin a mirar-los.

—I té el tiquet d'aquesta compra que de fet sí que ha fet?

—Sí que el tinc.

—I el podria veure, aquest tiquet que sí que té d'aquesta compra que de fet sí que ha fet?

—Bé, l'hi puc ensenyar —va començar l'Emmanuel—. O potser ho pot demanar a la caixera que m'acaba de cobrar fa dos segons. —Va alçar el dit en direcció a la caixa. Va sentir que la negritud se li enfilava fins al 8,1. Estava enfadat, i se sentia viu i lliure. Quan la caixera va alçar els ulls i va veure el que passava, va alçar una mà i el va saludar amb els dits.

—Hmm, així, té el tiquet o no el té?

L'Emmanuel se'l va quedar mirant. Li va donar el tiquet. Ja l'havia tinguda unes quantes vegades, aquesta conversa. No tantes des que havia après a mantenir-se sempre per sota del 6,0.

—No s'és mai prou prudent —va dir l'home mentre li tornava el tiquet. L'Emmanuel sabia que no havia d'esperar cap disculpa. Es va girar, va sortir de la botiga i va notar que als ulls de la resta de clients baixava fins a un 7,6.

Quan tornava cap a la parada d'autobús un altre parell de guardes de seguretat va seguir-lo atentament, però prou lluny perquè semblés que simplement anaven en la mateixa direcció. L'Emmanuel es va aturar a cordar-se la sabata i un dels guardes de seguretat va saltar rere una planta decorativa i l'altre es va quedar mirant el cel i xiulant. El van seguir fins a la parada de la sortida sud i un cop va haver segut sota el petit sostre de la parada se'n van tornar cap al centre comercial.

L'Emmanuel va trobar un lloc a la finestra. Ningú se li va asseure al costat. L'autobús tot just havia arrencat quan li va començar a vibrar el telèfon. Va reconèixer el número, era el mateix que li havia trucat al matí. Va prémer el punt verd de la pantalla i automàticament es va posar la veu a l'1,5.

—Hola. Parla amb l'Emmanuel.

—Ei, hola, fill, aquest matí t'he trucat per una entrevista que volíem fer-te. —L'home tenia una veu gruixuda, ronca.

—Sí, estic molt il·lusionat. Demà a les onze, és això?

—Bé, el fet és... De debò que em sap greu haver-te de dir això, però he pensat que no et faria perdre el temps. Ets l'Emmanuel Gyan, oi?

—Sí, correcte.

—Bé, Emmanuel, el fet és que, merda, no m'ho vaig pensar prou bé, però em penso que potser ja tenim la plaça coberta.

—Perdó?

—Vull dir que ja hi ha un nano, en Jamaal, i després hi ha en Ty, que és mig egipci. Vull dir que seria fer-ne un gra massa. No som una marca urbana, nosaltres. Entens què vull dir? O sigui que he pensat que seria... —L'Emmanuel va penjar i va fer un gran esforç per respirar. El telèfon li va tornar a vibrar. Va clavar els ulls en la pantalla; era un missatge d'en Boogie. «Al parc 10:45».

—Senyor Dunn. —L'advocat de la defensa es passeja davant del jurat.— Què feia la nit en qüestió, abans de trobar-se les cinc persones que diu que el van atacar?

—Bé. —En George Wilson Dunn es mira el seu advocat, i després el jurat.— Era amb els meus fills a la biblioteca. Amb tots dos. La Tiffany i en Rodman. Soc pare solter.

—Un pare solter amb els seus fills a la biblioteca. I bé, què va passar quan van sortir a fora? —L'advocat de la defensa sembla encuriós, com si tot plegat li vingués de nou.

—Vaja, el cas és que per mi ser pare és el més important del món. I quan ets pare de dos nens com la Tiffany i en Rodman no saps mai què et trobaràs.

»Aquella nit, mentre ens passem per la secció de pel·lícules buscant-ne alguna per veure el cap de setmana, la Tiffany va i em diu que no pensa tornar mai més a escola perquè és grassa i lletja, i tot d'un plegat tinc una crisi. I ella és la gran, la que em dona menys problemes, normalment. Però ja és això, ser pare. No hi ha manual d'instruccions. La Tiffany mai de la vida m'havia dit res així, i tot d'un plegat ho has d'arreglar o aca-

barà sent una rodamon o fent de puta per pagar-se el crac.

—No és rellevant, senyoria —diu la fiscal des de la cadira.

—Protesta denegada, però centri's en la història, senyor Dunn.

—És que la història és aquesta —diu en Dunn—. O sigui que ara tot d'un plegat m'he d'empescar alguna cosa per dir a la meva única filla que la faci tornar al bon camí. I mentrestant el meu únic fill està callat tota l'estona, no diu cap paraula, cosa que gairebé m'amoïna més que tota la resta. Jo l'estimo, però el nano està sonat. O sigui que mentre ens anem preparant per sortir dic a la Tiffany que és molt guapa i que el papa l'estima i que això no canviarà mai. I sabeu què em diu, ella? Em diu: «D'acord», com si ja estigués tot arreglat. Com si l'únic que volgués fos que li digués això. I per fi puc respirar. I llavors l'altre, en Rodman, tomba un carretó, que s'estampa contra una lleixa i fa caure uns cent DVD per terra. Però és que ser pare és això, sap? Sigi com sigui, és el que va passar abans que sortís a fora.

—Molt bé, i quan va sortir? —pregunta la defensa amb un somriure afectuós.

—Quan vaig sortir em van atacar. I em vaig defensar tant a mi com als meus fills.

—I, la nit en qüestió, els seus actes van estar motivats per l'amor als seus fills i pel dret que Déu li dona a protegir-los tant a ells com a vostè mateix?

—Sí.

—No tinc més preguntes, senyor Dunn.

Quan els pares van arribar a casa, l'Emmanuel els va saludar amb un somriure. Van sopar junts, en família, tot i que ell amb prou feines va badar boca. Quan van haver acabat, el pare li va dir que n'estava orgullós, independentment de com anés l'entrevista, i que valia més que es posés corbata i mirés de parlar a poc a poc.

—Ho faràs molt bé —va dir.

Quan els pares se'n van anar a dormir, l'Emmanuel es va posar sota la dutxa. Va sortir, es va pentinar i es va posar calçotets i mitjons nets. Es va enfundar uns pantalons planxats de color cru i es va cordar la cremallera. Es va passar un cinturó de cuir negre per la cintura. Després es va posar una samarreta interior blanca i la camisa blau cel. Es va lligar ben fort els cordons de les brogues.

L'Emmanuel va sortir lentament de l'habitació i de la casa. Va tancar la porta lateral fent la mínima fressa possible i va arribar al garatge. Hi havia un bat d'alumini recolzat a la paret, amb la pintura escrostonada. Se'l va quedar mirant. Aquella escalfor opressiva li bategava al pit des que havia baixat de l'autobús. Li feia la sensació que, només que pogués agafar-lo i endur-se'l al parc, el bat ho curaria tot. L'Emmanuel s'hi va acostar i després va repensar-s'hi. Va sortir de casa amb les mans buides i va tirar cap al parc Marshall.

—Sisplau, senyor Dunn, expliqui'ns la nit del 13 de juliol.

El senyor Dunn seia a l'estrada, entresuat i amb cara de demanar disculpes. Disculpes en el sentit d'em-sap-greu-que-haver-fet-el-que-tenia-dret-a-fer-hagi-aixecat-aquest-fotut-rebombori.

—Bé, estava amb els meus dos fills, la Tiffany i en Rodman, quan vaig veure una banda rient i fent ves a saber què davant de la biblioteca.

—Es va sentir amenaçat en cap moment, senyor Dunn?

—Bé, al principi no, però llavors em vaig fixar que tots cinc anaven de negre, com si volguessin cometre un robatori.

—Vol dir que va ser la manera com vestien aquells joves, el que els va convertir en una amenaça per a vostè i la seva família? —Fa setmanes que l'acusació espera aquest moment.

—No, no. esclar que no. Va ser quan un d'ells, el més alt, es va posar a cridar-me coses. Vaig tenir por pels meus fills, la Tiffany i en Rodman. Els havia de protegir. —Uns quants membres del jurat assenteixen amb aire pensatiu.

—I què li va cridar el senyor Heroy?

—Em penso que volia quedar-se'm els diners... o el cotxe. Em va dir «Dona'm» i després alguna cosa.

—Així, en quin moment va sentir que la seva vida corria perill?

—No tenia cap intenció d'esperar-me fins que em comencés a passar davant dels ulls. O els de la Tiffany o en Rodman. Havia d'actuar. El que vaig fer ho vaig fer per ells.

—I què va fer?

—Vaig anar a buscar la serra. —A en Dunn li brillen els ulls.— Vaig fer el que havia de fer. I, sap què... Em va encantar protegir els meus fills.

El jurat se'l mira fixament, atent, gairebé sense alè. Emocionat i molt ficat en la història.

Feia una nit fresca. Sota un cel espectacular, l'Emmanuel es notava la història dels cinc de Finkelstein als dits, al pit i en cada respiració. Es va imaginar en George Wilson Dunn baixant els graons del jutjat sota els flaixos de les càmeres, com un home lliure. L'Emmanuel va girar cua i va tornar al garatge, on l'esperava el bat. Era de l'època de les lligues infantils. Jugava de segona base. En aquella època el bat era massa gran per ell, massa feixuc. Ara era perfecte. El va agafar i se'n va anar cap al parc. Ara estic despert; en Boogie havia dit alguna cosa així, a l'autobús.

—Sembles un Hank Aron jove, germà —va dir en Boogie quan el va veure venir.

Amb en Boogie hi havia un professor de biologia que l'Emmanuel recordava de secundària com a senyor Coder, i també una noia que es deia Tisha, la nòvia d'en Boogie, i un altre homenet amb ulleres. El senyor Coder i l'homenet anaven amb un vestit tres peces, un blau marí i l'altre negre carbó. Tenien els ulls freds i morts. La Tisha duia un vestit groc amb molt de vol i un barret de festa amb una mena de vel de punta a punta. A la mà esquerra hi duia un guant blanc molt elegant. En Boogie duia la mateixa camisa blanca i la mateixa corbata fina de color vermell que ja li havia vist al matí. «Banda». En dirien així.

—El meu germà Manny ha tingut una bona idea —va dir en Boogie després d'un ràpid intercanvi de noms—. Avui anirem fins al final. Espero que el sàpigues fer anar. —En Boogie es va ajupir per col·locar-se en posició i va fer bascular un bat imaginari com si fos en Ken Griffey Jr. Després va fer un pas ferm cap a una bola

ràpida invisible i la va enviar a l'última graderia. A l'Emmanuel se li va tensar el cos. En Boogie va riure i es va posar a córrer per un petit camp de beisbol.— Fins al final —va dir, mentre anava passant bases.

—Així doncs, agafa la serra elèctrica. Què passa després?

—L'alt, és que era altíssim, devia jugar a bàsquet o alguna cosa, em diu que no té por de cap podadora, ell, i se'm tira al damunt.

—O sigui que en J. D. Heroy, desarmat, se li va llançar a sobre mentre vostè tenia una serra elèctrica a les mans, sense cap mena de provocació prèvia.

—Exacte.

—I llavors què va passar?

—*Brum*, tenia els meus fills petits darrere, la Tiffany i en Rodman, per poder-los, *brum, brum*, protegir.

—Què vol dir, exactament?

—Que vaig engegat la serra i em vaig posar a tallar.

—Posar a tallar? Sisplau, senyor Dunn. Concreti, sisplau.

—*Brum*. Vaig tallar el cap del jugador de bàsquet, el vaig tallar, *brum*, d'arrel.

—I després què?

—Després en van venir tres més, corrent. Em van voler saltar a sobre.

—I mentre aquests nens corrien cap a vostè, què va fer? Va pensar a fugir? A ficar-se a la camioneta i anar-se'n?

—Bé, vaig mirar si la Tiffany i en Rodman estaven bé, i després vaig fer el que calia perquè ho continuessin estant. Patia massa pels meus fills per pensar a córrer.

—I què calia fer «perquè ho continuessin estant»,
senyor Dunn?

—Em vaig posar a tallar... —En George Dunn fa el
gest d'estirar uns quants cops el cordill d'arrencada de
la serra elèctrica.

—Va mutilar cinc nens.

—Vaig protegir els meus fills.

L'Emmanuel estava sorprès de veure que era l'únic del
grup que anava armat. Se'n va sentir estranyament or-
gullós.

—Així, on els trobarem? —va preguntar el senyor
Coder.

—Aquí mateix. Ens ficarem al cotxe de la Tisha i
esperarem que vingui una parella amb la idea de fer ser-
vir el cotxe de refugi amorós. És el lloc ideal —va dir en
Boogie, i va pessigar la Tisha en un costat.

—Vull saber quin nom direm —va dir la Tisha men-
tre s'espolsava la mà d'en Boogie amb aire enjogas-
sat—. És important, això —va acabar, adoptant un to
greu.

—I què me'n diu de la Fela St. John? —pregunta final-
ment la fiscal.

—Qui és? —respon ràpidament en George Dunn.

La fiscal somriu.

—La nena de set anys. La cosina de l'Akua i en Mar-
cus Harris. Què me'n diu de la nena de set anys que va
decapitar amb una serra elèctrica?

—Em va semblar molt més gran, a mi —respon en
Dunn.

—Esclar. Quants anys es pensava que tenia, mentre li travessava el coll amb la serra?

—Potser tretze, fins i tot catorze.

—Potser tretze o catorze. I vostè s'hi va acostar..., la va empaitar i assassinar. Els informes demostren que va ser l'última que va matar, i el seu cos era uns metres més enllà dels altres. La va haver d'empaitar? Corria gaire?

—No va córrer cap enlloc. Va provar d'atacar-me, com tots els altres.

—La Fela St. John, una nena de set anys, va provar d'atacar-lo a vostè, un home adult, després de veure com assassinava els seus amics i familiars. I, d'alguna manera, el cos va aparèixer en un lloc del tot diferent. Li sembla que encaixa, tot plegat? Li sembla que ho faria, això, una nena de set anys?

—Semblava que en tingués almenys tretze.

—Li sembla que és el que faria una noia de tretze anys, senyor Dunn?

—No se sap mai, avui en dia —diu en Dunn.

—La Fela —va dir l'Emmanuel—. Fela St. John. —Encara la veia, tota endiumenjada a les fotos de la premsa: un vestit d'un groc llampanant i passadors brillants als cabells. I després les imatges que s'havien filtrat a internet: aquell cosset cobert de sang, sense cap.

—D'acord. Ara només ens falta esperar —va dir en Boogie. Va començar a caminar cap al cotxe de la Tisha. El grup el va seguir.— Quan comencin, correrem cap allà, rebentarem una finestra i els traurem del cotxe. Res de bromes. Ho farem bé, això.

No van haver d'esperar gaire. La parella semblava jove. L'Emmanuel els va albirar un segon i prou quan feien el revolt tancat per entrar a l'aparcament. Van aparcar, i en un tres i no res el sedan platejat ja botava suaument. L'únic que l'Emmanuel sabia del cert era que un dels dos tenia els cabells castanys i l'altre rosos.

—Molt bé, vull posar-m'ho a la sang de seguida —va dir en Boogie mentre treia un cúter petit de la guantera. El va passar a la Tisha, que li va agafar l'avantbraç dret. Va acostar la fulla a la pell i amb una facilitat sorprenent va tallar-li un 5 ben gran a la carn.— És agradable, de debò —va dir en Boogie mentre es mossegava el llavi i mirava pel retrovisor. Quan va haver acabat, la Tisha li va passar el cúter, i en Boogie va inclinar el cos per sobre del separador per tallar-li un 5 a l'espatlla.— Tot anirà bé, no et posis nerviosa —va dir. La Tisha va respirar fondo unes quantes vegades i quan va estar fet va deixar anar una gran alenada. L'Emmanuel va veure brollar el 5 vermell. En Boogie es va girar a la cadira per passar el cúter al senyor Coder.— Merda, sembla que aviat cardaran el camp, hem de fer via. —En Boogie va recuperar el cúter i es va mirar l'Emmanuel.— Tu clava un cop a la finestra —li va dir; l'Emmanuel estava encabit entre els dos homes grans—. I llavors els fem sortir.

En Boogie va treure el fiador de la porta i la va obrir, i després la Tisha va obrir la seva. Un aire elèctric va entrar al cotxe. L'Emmanuel va esperar que els dos homes que tenia a banda i banda obrissin les portes. El grup va travessar a poc a poc l'aparcament. El bellugueig del cotxe es va aturar. Ho sabien. «Fela St. John».